

MÉG MINDIG

Kezét csókolom, nagyságosasszony?

Az öt éves tervünk célja egy új ország felépítése, amely országnak fiait és leányait lelkes, odaadó harcosai lesznek a világtér megvédésének, ami elengedhetetlen feltétele a továbbfejlődésnek, az életszínvonal emelkedésének és az általános, a széles néprétegekre kiterjedő műveltség lehetőségének. Az új ország felépítésében nagy szerep vár a magyar nőkre. Ezt a tiszteletreméltó, dicső és feladatát és óriási erőfeszítéseket igénylő áldozatkész munkát a magyar nők csak akkor tudják eredményesen elvégezni, ha

a szellemi és fizikai dolgozók kimé-
lyítik kapcsolataikat és az igazi sze-
retet és őszinte megbecsülés urálja
az egymásközi viszonyukat

és mindazt gyökereitől kiirtják, ami e
kapcsolat kimélyítésének az akadá-
lyozója.

Amennyire természetesen volt az úri
Magyarországon a »nagyságos asszony«,
illetve a »keztcsókolom« alkalmazásával
való megkülönböztetés — az osztályo-
zás —, éppen annyira természetellenes és
meg nem engedhető ez ma a népi demo-
kráciában. A férjével egyenjogúsított öntu-
datos nő nem tart »igényt« a »nagyságos
asszony« megszólításra és a »keztcsókolom«
köszönésre.

Az asszonyok a múltban a férjük
rangja után voltak »nagyságos, méltó-
ságos, kegyelmes asszonyok«. A keres-
kedők önző anyagi érdekből a proletár-
asszonyt is »megtisztelték« a nagyságosi
címmel és a keztcsókolommal. Azt hiszem
felesleges ennek groteszk, hazug
és megalázó, nevetséges voltát a gondol-
kodó nők előtt bizonygatni. Akármilyen
szánalmas és nevetséges volt is ez a múlt
rangkorsága, mégis volt valami alapja.
De mivel magyarázható ez ma?

Ma már nincsenek nagyságos urak,
természetszerűleg nem lehetnek nagy-
ságos asszonyok sem.

Hányszor hallhatjuk hivatalokban pl.:
»Ezt az ügyet majd a nagyságos asszony
intézi el«. Miért nem így? »a kartárs-
nő, a munkatársnő«.

A békeért harcoló, az új országot építő
női ideal: a férfinek egyenjogú, egyen-
értékű munkatársa, tanul, hogy tanít-
hasson, több és jobb munkát végez és
elszántan, minden eszközzel harcol az
ellen, ami népünk egységének megbon-
tására, hazánk békés termelő munká-
jának megzavarására szolgál. Tekintete
nyílt, távolbanéző, bizakodó, a jövőbe-
vetett hite rendíthetetlen. Az ilyen nő
nem tűri el, hogy »nagyságos asszonynak«
szólítsák és »keztcsókolom-mal« köszön-
jenek neki és megtalálja majd a módját,
hogy leszoktassa úgy az elvtársakat,
mint a nem elvtársakat erről az idő-

szerűtlen megszólítás, illetve köszöni
formáról. Ha a franciáknak jó a »bon-
jour Madame«, a Szovjetunióban a
»zdra-szivutje« (jó egészséget, jó napot
stb.) és az említettekén kívül úgyszól-
ván Európa összes országaiban ismeret-
len a »keztcsókolom«, miért ragaszkodná-
nak éppen az öntudatos magyar dolgozó
nők a »keztcsókolom«-hoz.

Legtöbb férfi érzi és tudja, hogy a
»keztcsókolom« idejétmúlt valami, de
azért »kötelességszerűen« továbbra is
kítart e rossz szokása mellett. Több
esetben előfordult, hogy a városi
munkatársnőim közül egyik-másik értel-
metlenül nézett rám, mert fülének szo-
katlanul hangzott a jó reggelt, jó napot.
Vannak azonban olyanok is (sajnos, ezek
kisebbségben), akik a lehető legna-
gyobb megértéssel és örömmel vették
tudomásul a »keztcsókolom« mellőzését.

És van egy igen-nincs kis száalék
(a leghaladottabbak), akik már nem
veszik szívesen a »keztcsókolom«
köszönést és ezt kifejezésre is jut-
tatják.

Az erős magyar népi demokrácia meg-
adta a nőknek az egyenjogúságot, szá-
baddá és önállóvá tette, nagy feladato-
kat bízott rá s ők máris bebizonyították,
hogy úgy a munkapad mellett, mint
a főispáni székben vagy az előjáróság
élén, jól oldották meg feladataikat.
A népjóléti miniszterünk nő. A múltban
ez elképzelhetetlen volt. Népi demo-
kráciánkban a haladás óriási arányú
és hihetetlenül gyorsirányú. Ezzel a ha-
talmasméretű fejlődéssel tartanak lép-
ést a nők annak tudatosításával is,
hogy: az »asszonyom, kartársnőm,
munkatársnőm« megszólítás méltó az
öntudatos dolgozó nőhöz, nem pedig a
»keztcsókolom, nagyságos asszony«!

Hogy a »nagyságos asszony« megszól-
ítás és a keztcsókolom« köszöntés a
közéleti használatból minél előbb elma-
radjon, ahhoz szükséges az, hogy ezt a
kérdést magáévá tegye a MND Sz, a
Szakszervezetek, a SZIT, a MINSz, az
írók, a színműírók, a rádió, továbbá min-
den öntudatos nő és férfi egyénileg.

Baranek J. György

Szerző:

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Tárgy		Oszályozás	
395			
Hely			
Személy			
Helyszám			
1949 aug 4.			
(Idő)			
(Köt. v. füz.)			
(Oldal)			